Kimsenin Gülümsemediği Gün
Yavuz DEMİRKIRAN

Kimsenin Gülümsemediği Gün

Yavuz DEMİRKIRAN

Sunnybrook'un sıcacık kasabasında güneş her zaman biraz daha parlak görünürdü. Çocuklar parkta kovalamaca oynar, komşular verandalarından el sallardı. Herkes herkesi tanırdı ve gülümsemeler karahindibalar kadar yaygındı. Ama bir sabah tuhaf bir şey oldu. Güneş doğdu, kuşlar öttü, ama kimse gülümsemedi. Bir parça bile.

İki topuz yapılmış kıvırcık siyah saçlı sekiz yaşındaki Daisy bunu hemen fark etti. Kahverengi-yeşil gözleri kahvaltı masasına bakarken kocaman açıldı. Annesiyle babası kızarmış ekmeklerine kaşlarını çatarak bakıyordu. Küçük kardeşi, o komik bir yüz yapınca bile gülmedi. Daisy sarı yağmurlukluğunu çekiştirip bez çantasını kaptı. 'Bir şeyler ters gidiyor,' dedi tüylü köpeği Pip'e.

Pip tüylü kuyruğunu salladı ve Daisy'nin peşinden dışarı çıktı. Sokaklar sessiz ve griliydi. Yaşlı dükkâncı Bay Pennywhistle uzun bir yüzle kapısında duruyordu. 'Günaydın,' dedi Daisy neşeyle. Bay Pennywhistle sadece iç çekti. Kasabanın en sevilen oyunu seksek bile sıkıcı görünüyordu. Çocuklar kaldırıma oturmuş, toprağa hiçbir şey çizmiyorlardı. Daisy nedenini öğrenmeye karar verdi.

Daisy, Pip peşinde, Bay Pennywhistle'ın dükkânına doğru yürüdü. Yaşlı adam asık bir yüzle şeker kavanozlarının tozunu alıyordu. 'Bay Pennywhistle,' diye sordu Daisy, 'bugün herkes neden bu kadar üzgün?' Yaşlı dükkâncı yuvarlak gözlüklerinin ardından gözlerini kırpıştırdı. 'Üzgün mü? Sanırım öyleyiz,' dedi. 'Ama nedenini hatırlayamıyorum.' Düşünmek için bastonunu yere vurdu.

Daisy ile Pip birbirlerine baktılar. 'Belki birlikte çözebiliriz,' dedi Daisy. Bir tabureye tırmanıp kapının yanında asılı takvime baktı. 'Bugün baharın ilk günü,' dedi. Bay Pennywhistle'ın gözleri kocaman açıldı. 'Bahar!' diye haykırdı. 'Eskiden yıllık nezaket kutlamamızı yaptığımız zaman! Bütün gün birbirimize yardım eder, gülümsemelerimizi paylaşırdık.'

'Ama bu yıl unuttuk,' dedi Bay Pennywhistle başını sallayarak. 'Kutlama olmayınca herkes gülümsemeyi unuttu.' Daisy'nin çilli burnu kararlılıkla kırıştı. 'O zaman yeniden başlatabiliriz!' diye ilan etti. Bay Pennywhistle hafifçe gülümsedi. 'Bana torunumu hatırlatıyorsun,' dedi. Bir fıçıya uzanıp Daisy'ye parlak kırmızı bir elma verdi. 'Şans getirsin,' dedi.

Daisy, Pip ve elmayla dükkândan seke seke çıktı. Fırıncı Bayan Marigold'u fırınının dışındaki bir bankta otururken gördü. Bayan Marigold'un turuncu önlüğü unla kaplıydı ve yorgun görünüyordu. 'Günaydın, Bayan Marigold!' diye seslendi Daisy. 'Bir dilim elma ister misiniz?' Çantasından küçük bir bıçak çıkarıp elmayı dikkatlice kesti. Bayan Marigold bir dilim aldı ve yanak çukurları belirdi.

'Teşekkürler, Daisy,' dedi Bayan Marigold. 'Bütün gün birinin bana yaptığı ilk iyilik bu.' Daisy ona Bay Pennywhistle'ı ve unutulan kutlamayı anlattı. Bayan Marigold başını salladı. 'Şimdi hatırladım,' dedi. 'Yardım ve kahkaha dolu bir gündü.' Ayağa kalkıp önlüğünü çözdü. 'Hadi geri getirelim! İhtiyacı olan herkese sıcak çörek dağıtacağım.'

Daisy ile Bayan Marigold birlikte sokaktan aşağı yürüdüler. Pip ağzında küçük bir çörek sepeti taşıyordu. Ağır bir market poşetiyle uğraşan küçük bir çocuk gördüler. 'Yardım edebilir miyim?' diye sordu Daisy. Çocuk şaşırmış göründü ama başını salladı. Daisy bir sapı, çocuk diğerini tuttu. Poşeti evine kadar taşıdılar. Çocuğun annesi onları görünce gülümsedi.

Sonra atkısını düşürmüş yaşlı bir kadına rastladılar. Pip atkıyı nazikçe alıp kuyruğunu salladı. 'İyi köpek,' dedi kadın ve yüzü yumuşayıp gülümsedi. Daisy havlamaya çalışan bir kedi hakkında komik bir hikâye anlattı ve kısa sürede küçük bir kalabalık toplanıp kıkırdamaya başladı. Bayan Marigold çörekler dağıttı ve insanlar istemeden birbirlerine yardım etmeye başladılar.

Gün ilerledikçe daha çok insan katıldı. Bir adam komşusu için gevşemiş bir çit tahtasını tamir etti. Bir kız arkadaşıyla tebeşirini paylaştı ve kaldırıma gülümseyen güneşler çizdiler. Bay Pennywhistle yoldan geçen herkese bedava elma verdi. Kasaba nezaketle uğulduyordu ve yavaş yavaş gülümsemeler yağmurdan sonra çiçekler gibi açmaya başladı.

Öğleden sonra bütün kasaba daha hafif hissetti. Bayan Marigold, altın halka küpeleri sallanarak Daisy'nin şakalarına güldü. 'Harika bir şey başlattın,' dedi Daisy'ye. Daisy'nin yanakları kızardı. 'Ben sadece herkesin yapabileceği bir şey yaptım,' dedi. Ama küçük iyiliklerin büyük bir fark yarattığını biliyordu. Kasvetli his sabah sisleri gibi eriyip gidiyordu.

O akşam Sunnybrook halkı parkta toplandı. Her günü nezaket günü yapmaya karar verdiler, yılda sadece bir kez değil. Yeni bir gelenek başlattılar: her sabah herkes bir başkası için küçük bir yardımda bulunacaktı. Bay Pennywhistle 'Nezaket Burada Başlar' yazan bir tabela astı. Ve kasabanın mutluluğu her gülümsemeyle büyüdü de büyüdü.

Daisy, Pip kucağında bir bankta oturup mutlu kalabalığı izledi. Ön dişleri eksik gülümsemesi iyice genişledi. 'Başardık, Pip,' diye fısıldadı. Pip yanağını yaladı. Bayan Marigold ona sıcak bir çörek ve bir bardak kakao getirdi. 'Görüyorsun ya,' dedi Bayan Marigold, 'küçük bir jest mutluluğu hapşırmadan daha hızlı yayabilir.' Daisy kıkırdadı ve çöreğini Pip'le paylaştı.

O günden sonra Sunnybrook bir daha asla kasvetli olmadı. İnsanlar gülümsemeyi, yardım etmeyi ve paylaşmayı hatırladılar. Yıllık nezaket kutlaması hiç unutulmadı, ama daha da önemlisi, nezaket günlük hayatın bir parçası oldu. Daisy, market poşeti taşımak ya da bir şaka yapmak gibi en küçük davranışların bile bütün bir kasabaya gülümsemeleri geri getirebileceğini öğrendi.

Ve eğer bir gün Sunnybrook'a giderseniz, her yerde gülümsemeler görürsünüz. Çocuklar seksek oynayıp güler, komşular el sallar ve Bay Pennywhistle gözlerinde bir pırıltıyla elma dağıtır. Daisy ile Pip hâlâ sokaklarda dolaşıp yardım edecek yollar ararlar. Çünkü biliyorlar ki küçük bir nezaket, kasvetli bir günü güneşli bir güne çevirebilir.